

foretaget saaledes, at ingen af Parterne bliver forfordelt, det er ogsaa et af de Forhold, vi maa gaa nøje igennem i Udvalget, saa at der ikke senere skal komme nogen Fortrydelse. I det hele taget er det økonomiske Spørgsmaal meget vanskeligt og indviklet, men jeg haaber, at der maa blive Tid til en grundig Gennemgang af begge Lovforslagene.

Jeg vil da til Slut udtale Ønsket om, at vi maa naa til en rigtig god Ordning af hele dette vigtige Spørgsmaal. Vi er for Tiden paa alle Omraader inde i en Demoralisation, som vi ikke har kendt tidligere. Der trænges i en forfærdelig Grad til, at der tages alvorligt fat baade med Omhyggelighed og med Kærlighed overfor alle de smaa, der uden egen Skyld er kommet ind i Verden og ved Forældres eller Kammeraters Skyld er kommet ind i saadanne Forhold, at de glider ud paa Forbryderbanen. Men tillige maa der tages med en ordentlig fast Haand paa alle dem, fra hvem Forargelsen kommer. Og dér har vi i den senere Tid set de allerforfærdeligste Ting. Vi har set, hvorledes Umoraliteten i vort Folk breder sig mere og mere, og navnlig stiger Antallet af Børn udenfor Ægteskab i en ganske foruroligende Grad. Man hører mere og mere, at det at sætte et Barn i Verden udenfor Ægteskab i Grunden er en ganske almindelig og naturlig Ting, men vi maa tilbage til, at det er en stor Skamplet for en Kvinde at sætte et Barn i Verden udenfor Ægteskab, og har hun gjort det, maa hun tage Ansvar for det, saa maa Ansvar ikke paa nogen Maade forflygtiges. Jeg haaber, at vi gennem et effektivt Tilsyn maa kunne gøre noget for, at denne Demoralisation indskrænkes, saa at vi atter kommer ind under en bedre Moral, og at Fremtiden derved bliver lysere og lettere baade for vor Ungdom og for hele Samfundet.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg slutte og blot tilføje, at jeg kan tilsi- mit Partis Støtte til en god Løsning af dette vigtige Spørgsmaal.

Marie Hjelm: I Modsætning til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Karen Ankersted) skal jeg tillade mig at omtale de to heromhandlede Lovforslag hvert for sig, Grunden dertil er, at de fremtræder for os som to selvstændige Lovforslag. Det er ikke, fordi jeg er tilfreds med, at de gør det, saaledes som den ærede konservative Ordfører var det. Jeg havde ønsket, at der ikke var blevet sat dette

bestemte Skel mellem Værgeraadsbørn og andre Børn. Der er noget sørgeligt i, at der sættes Præg paa et Barn, fordi det har gjort et eller andet fejlagtigt og kommer ind under Værgeraadet. Denne mere eller mindre fremtrædende Plet vil man ikke risikere saa let, hvis alle Børn var samlede under samme Tilsyn. Denne Ordning er foreslaaet af Kommissionen af 1918, og den vil, tror jeg, være en ganske radikal Forandring af hele vort Værgeraadssystem. Vi trænger nemlig til, at dette System bliver forandret i sin Arbejdsmaade og i Omdømmet af det. Loven af 1905 bærer det uhyggelige Navn: „Lov om Behandling af forbryderiske og forsømte Børn og unge Personer“. Jeg glæder mig over, at Navnet paa den nye Lov faar en langt mere tiltalende Klang: „Lov om Værgeraadssorg“. Det har vel neppe i sin Tid været Meningen, at der skulde være noget uhyggeligt og afskrækkende ved Værgeraadet, men det er til en vis Grad blevet Tilfældet. Derpaa tyder ogsaa, at den højtærede Justitsminister i sin Fremsættelsestale under sin Omtale af, at der nu blev draget adskillig flere Børn ind under Forsorgsloven, brugte det Udtryk: Hidtil har det kun været de forbryderiske Børn, som det kort er sagt, fremtidig vil man tage Børn, der blot har udvist slet Opførsel, ind under Værgeraadssorg. Men Loven af 1905 gik dog aabenbart i sin Tanke adskilligt videre end til forbryderiske Børn, idet den ogsaa omhandler Børn, som er paa Veje til at glide ud og er udsatte for slet Eksempel, Mis-handling, Nød og Sult. I en hel Del Tilfælde af den Art er Værgeraadene ogsaa skredet ind, men ikke nær nok. Paa det Punkt er derfor Forventningerne til Loven af 1905 blevet dybt skuffet. Det sørgelige Faktum er, at Værgeraadsinstitutionen ikke er populær. Intet Hjem venter sig noget godt af Værgeraadets Besøg. Det betyder Ubehageligheder, Indgreb i personlige Rettigheder, i værste Fald Børnenes Fjernelse fra Hjemmet. Saa længe Værgeraadet i det almindelige Omdømme skal betragtes udelukkende som en straffende, politimæssig Institution, vil det heller aldrig faa den Betydning, det skulde have, og som jeg formoder er tilsigtet ved Loven af 1905. Man kommer selvfølgelig aldrig bort fra, at Værgeraadet ogsaa er en Domstol, men det har sandelig ogsaa været Meningen, at det skulde være en opdragende Institution. Det maa blive et Principspørgsmaal, paa hvilken Side af Værgeraadets Virksomhed man vil lægge den største Vægt,